

BENKE LÁSZLÓ

Élni infarktus-országban

„Meghaltam, s íme, mégis élek”
(Jelenések könyve)

*Két halál közt, múltam s jövőm halála közt
élek, halok,
nem voltam és nem leszek, de most még vagy és vagyok,
vagyok és vagy.
Múltam s jövőm halála közt egy bazáért, egy életért,
családomért s magamért, szerelmeimért
nem biába küzdöttem.
Segíts Uram, hadd folytassam, bírnom kell még,
nem hagyhatom abba,
jóságoddal, szeretettel, bánatokkal, örömeiddel,
áldott jó apámmal, anyámmal,
emlékükkel, testvéremmel,
három szép szál fiammal, sok jó öreg barátommal,
édes drága kedvesemmel
két halál közt éljek élet életekkel,
balandó és halhatatlan kiáradó szépségekkel
abogy tegnap, tegnapelőtt
tüntess még ki folytatással engem.
E fordított világban fordított étellel
mire is mebetnék, mire is mebettem?
Időm immár vissza soha nem hozhatom,
jobb lett volna több jót tenni,
szeretni és szeretni, teremni és teremteni,
arcom fényes napnak nyíltan fordítani,
úgy mutatkozni meg, nem ily szomorúnak.
Úszkálni búss vizekben át-átfénylő halként,
csókolni virágok arcát, napfény-borzas lombokat,
babonázó nőket,
áldott szép pünkösdsnek rügylobbantó erejét
rajongással imádni.
Két halál közt nincs már messze az én másik életem,
ballgathatok; kórház-ország,
intenzív-osztály Magyarország,
ballgatom a közel s távol szirénázó mentőket
– számon tarthatatlan mennyi szívrobam!
Infarktus-országban, agyérgörccs-országban*

*engem is elvittek sötétségen túlra, Isten eleibe
ítéletre várni, mikor éppen házát építettem volna
magamnak, bárom fiamnak, földönfutó feleségemnek,
legyen végre otthonunk,
védvárunk, Istenünk,
ne kelljen e vadonban vadként csörtetni,
szívdobogva szimatolva meg-megállni, fuldokolva futni,
golyók elől bujdosni.
Hogy lehetne meghalni
mikor száz dolog van! Semmi sincs még készen!
S elbúzták a függőnyt irgalmatlanul,
maradbattam volna örök sötétségben,
fényeskedhetne most az örök világosság nékem.
Nem rimáncodtam, nem siránkoztam,
nem is könyörögtem,
könyörülj rajtam én Istenem, inkább átkozódtam:
mire kell ez az élet? meghalni, elpusztulni
mint a sebzett állat?
Nem véreztünk eleget
két pogány közt egy hazáért,
most meg így kell elpusztulni?
Szétrobbanni, rongybabaként lecsuklani, szétbullni?
Nem dolgoztunk eleget, nem tartottuk jónál jobban
semmittevő népedet?
Én Uram Istenem hogy engedheted meg
földünkön e botrányt?
Mért kell belehalni örületbe, bajszába,
jövőtlenységünkbe
szívroham-országban, agyérgörccs-országban
mért csattog az ostor? Mért nem csavarjuk ki
ostoros kezekből, mért nem tapossuk el
kígyóinknak fejét, mért nem verjük ki
templomunkból, hazánkból
a szutykos emberárulókat?
Hogy juthattunk idáig?
Nyílik a föld szegyenünktől,
elnyűvödve, porba rogyva
mászunk, mászunk, magunk mászunk gödrünkbe.
Megalázkodásig, gerincroppanásig,
csak nehogy az Úr
feltámasszon, porból-sárból újra gyúrjon,
foszoljunk és oszoljunk szét inkább
semmivé, lényegtelen senkivé, elveszett néppé.
Én Uram Teremtőm, négy folyónk partján*

*s vesztett hegyeink közt
mi végre vagyunk még
maradék hírvivő maradék bobóca.
Befibrilláltunk.
Jöjjenek hát értünk ugrásra kész győztesek,
szívrobam-országban jöjjenek a rohammentők
szirénázva, vijjogva
vigyenek el innen akár a pokolba.
Vagy mentsenek meg minket,
mentsék meg szívünket, indítsák el újra,
szeretnének még élni.
Nekem is kegyelmezz, adj békességet,
nyugalmat, hadd nézzem örömmel
repkedő madaraink, ingó-bingó fáink,
fiaim, lányaim, drága kedveseim,
anyáink, nagyanyáink,
lehessen a színed előtt mind
illatozó jácint, hisz alig szerethettünk,
dolgoztunk és harcoltunk
infarktus-országban, agyérgörcs-országban
kenyeret kerestünk.
Én Istenem Atyám, te voltál a műszer,
a tudás és a bit doktorok kezében,
Mindenható voltál, az vagy Uram most is,
s mert szerettelek s te is szerettél,
megállt szívem újra indították,
nekem segítettél,
élni a balálból visszaengedtél,
s ha szeretsz még valóban,
szeresd a népem is, segíts most népemnek,
alig dobogó, remegő szívének,
segíts a magyarnak,
segíts most Teremtőm
emberi fajomnak.*

(2009. november)